

- Інвестиційний синергізм. Даний вид синергізму є наслідком спільного використання виробничих потужностей, загальних запасів сировини, перенесення витрат на НДДКР з одного продукту на інший, використання одного і того ж обладнання і т. д.

- Синергізм менеджменту. Може проявлятися в момент розробки нових товарів або входу в нову галузь. Менеджери виявляють, що їх досвід і знання, накопичені раніше, можуть допомогти у вирішенні нових проблем, що виникають при вході фірми в нове конкурентне середовище. Компетентність керівництва тут виступає найважливішим джерелом конкурентної переваги.

Якщо проблеми, що стоять перед фірмою, мають багато спільного з проблемами, що були раніше, підприємство може домогтися значного позитивного ефекту синергізму. У той же час ефект синергізму може бути низьким, а також негативним, в разі, наприклад, використання наявних потужностей для виробництва товарів, для яких вони не призначені.

Управління об'єднаною структурою має бути організовано так, щоб можна було реалізувати потенційний синергізм від кожної ланки інтегрованої структури. У разі якщо холдингові об'єднання не використовуватимуть синергізм своїх структурних підрозділів, вони не будуть мати по-справжньому значущих переваг перед малими компаніями.

Таким чином, ключовою метою створення групи компаній є отримання істотних переваг в різних сферах бізнесу, завдяки використанню синергізму структурних підрозділів. А об'єднання окремих частин бізнесу в єдину систему і управління даною системою з метою домогтися потенційного синергізму приносить об'єднанню компаній багатогранну користь, що виражається в першу чергу в зниженні витрат, зменшенні ризиків і збільшенні прибутку.

ЗЕЛЕНА ЕКОНОМІКА ЯК РУШІЙНА СИЛА СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Котельнікова І.В.

Науковий керівник – Коюда О.П., канд. екон. наук, доцент

Високі темпи економічного зростання і різке збільшення масштабів споживання в світі з другої половини ХХ ст. привели до істотного загострення екологічних проблем. Сьогодні забруднення навколишнього середовища і деградація екосистем розглядаються в ряду основних загроз сталого розвитку людського суспільства. У зв'язку з цим

рішення даних проблем відноситься до головних пріоритетів як на міжнародному рівні, так і на рівні окремих держав.

Загальноприйнятого визначення «зеленої економіки» поки не існує. Так, в керівництві, підготовленому відділом з питань сталого розвитку ООН, наводиться вісім різних трактувань. Незважаючи на деякі розбіжності, всі вони в тій чи іншій мірі припускають, що «зелена економіка» повинна бути спрямована на гармонійне досягнення економічних, екологічних і соціальних цілей.

Зокрема, відповідно до одного з найбільш часто вживаних визначень, запропонованому Програмою ООН з навколишнього середовища, «зелена економіка» має на увазі досягнення благополуччя і соціальної справедливості за умови зниження екологічного ризику і дефіциту екологічних ресурсів.

В цілому розуміння взаємозв'язку категорій «сталий розвиток», «зелене зростання» і «зелена економіка» дозволяє краще розкрити зміст останньої. Коротко цей взаємозв'язок можна сформулювати наступним чином: формування «зеленої економіки» забезпечує перехід до «зеленого» зростання (екологізацію економічного зростання), сприяючи таким чином реалізації стратегії сталого розвитку. Іншими словами, «зелену економіку» можна розглядати як фундамент для досягнення довгострокових цілей людського розвитку.

Глобальні тенденції розвитку «зеленої економіки» передбачають:

- посилення ролі відновлюваної енергетики, чистого транспорту, органічного сільського господарства, «зеленого» будівництва;
- підвищення ефективності використання сировини і енергії;
- поліпшення якості управління водними ресурсами і територіального планування;
- збільшення ступеня переробки відходів, охорону і відновлення природних екосистем, створення біорегіональної економіки;
- застосування штучного середовища, ландшафтного та просторового дизайну, як засіб поєднання з природою (інтегрований дизайн);
- розвиток інституційної бази держави у сфері «зеленої економіки» та підвищення її участі в реалізації завдань «зеленої економіки».

Реалізація перерахованих напрямків вимагає проведення відповідної політики, зміст якої має враховувати не тільки загальносвітову динаміку, а й соціальні, економічні, екологічні умови в конкретній країні.

Концепція «зеленої» економіки передбачає радикальні перетворення, але в той же час вони повинні бути поступовими і органічними. Спочатку повинні з'явитися підприємства або галузі «піонери» зеленої економіки, які підготують ґрунт для подальшого розвитку її постула-

тів. Бачення того, що кожен сектор економіки буде виглядати в екологічній економіці виходячи зі специфіки свого місця - це відправна точка розвитку. Це бачення повинно поєднуватися з практичними діями в кожному з цих секторів, з поступовим рухом до цього бачення.

У свою чергу впровадження концепції «зеленої економіки» на практиці вимагає розробки адекватної системи оцінки, що сприяє прийняттю ефективних рішень і реалізації необхідних заходів.

Розробка оціночної системи для «зеленої економіки» в Україні повинна бути узгоджена з формуванням інтегрованої системи еколого-економічного обліку. Взаємна ув'язка екологічних і економічних (соціально-економічних) показників, їх угруповання за основними напрямками оцінки економіки даного типу дозволять створити інформаційну базу для аналізу, прийняття рішень і розробки заходів, необхідних для забезпечення «зеленого» зростання як в окремих сферах, так і країні в цілому. Як базу, можна застосувати методи оцінки запропоновані Організацією з економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР), або консалтинговою компанією Dual Citizen, яка розробляє глобальний індекс «зеленої економіки» (GGEI).

Підводячи підсумок, відзначимо, що значимість «зеленої економіки» в забезпеченні стійкості розвитку в усьому світі буде тільки збільшуватися. Україна не стоїть осторонь від глобальних тенденцій. Незважаючи на необхідність суттєвої державної підтримки на цілі розвитку «зеленого» сектора, ефективні інституційна і галузеві структури дозволять формувати в країні довгострокову основу для «зеленого» зростання і розширять можливості для подолання відставання від розвинених країн.

КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЬ МІСТ ЯК ОСНОВА СТАЛОГО РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Костильова О.С.

Науковий керівник – Соболева Г.Г., канд. екон. наук, доцент

Управління конкурентоспроможністю міст є одним з найменш розроблених напрямів. В Україні, як і в усьому пострадянському просторі, управління містами, як об'єктами, з помилковою соціально-економічної природи не отримувало належних теоретичних основ. Переважна частина досліджень присвячена вивченню конкуренції на макро- та мікрорівнях, де учасниками конкуренції є країни і фірми-виробники. Останнім часом досить багато уваги приділяється мезорівням конкуренції - на рівні галузі чи регіону. Таким чином, в економіч-